

tervenció enèrgica i eficaç, que li serví de excel·lent propaganda pel seu discutit prestigi, en el conflicte suara plantejat sembla que la seva intervenció no és com era d'esperar. ¿Causes? Potser no anirem del tot errats, si ho atribuïm al fet de què el Japó defensa, en aquest incident, idèntics interessos que els dels grans Estats que sostenen l'organisme burocràtic de Ginebra.

Hi ha, a més, un altre punt que cal tenir molt en compte i que podria molt bé ésser una de les causes que dongués lloc a l'agreujament del conflicte. La posició de la Rússia soviètica.

La República dels Soviets no pot restar impassible davant un atac premeditat a la soberania del poble xinès. L'hi va en aquesta qüestió, el prestigi que tant li ha costat d'adquirir a una gran part de l'imperi de la Xina. I, conseqüentment, la preponderància econòmica que hi exerceix. Xina és un excel·lent mercat, pel qual els soviets donen sortida a un gran nombre de productes que li són sobrers. Per tant, no pot deixar-la sola, dèbil i dividida com està, a la mercè d'una gran potència com és el Japó. Ço que vol dir, que el prejudicjar la possible intervenció de la República dels Soviets en el conflicte xino-japonès, si aquest arriba a esclatar, no és cap temeritat. I cas de què això succeeixi, ¿quina actitud pendrà l'Europa dels grans Estats? ¿Intensificarà la seva influència per evitar el gran xoc, bo i guardant una posició estrictament expectant, o aprofitarà l'ocasió per a deixar estendre el conflicte cap a l'Europa oriental?

No hem de deixar de tenir en compte, que la posició dels Estats europeus enfront de l'U. R. S. S., és una de les vàries i complicades causes de l'origen de la gran crisi econòmica que estem sofrint. I la situació actual s'allarga massa i es va fent insostenible. La solució heròica ha de sorgir. ¡Qui sap! Potser els grans Estats capitalistes considerin que s'és arribada l'hora. La guerra no és més que la perllongació baix una altra forma —la forma violenta— de la política capitalista, diu Klausévitz, el famós escriptor militar.

E. ROSELL

A la Comissió de Cultura del nostre popular Ajuntament

Granollers com la majoria dels pobles de la nostra terra, té una colla de problemes a resoldre, un d'aquests, el més candent en el meu entendre, és el de pàrvuls i primera ensenyança.

És molt sensible dir-ho, però jo crec que hi ha uns 200 nens i nenes, que potser quedin analfabets per no haver-hi escoles on poguer anar.

Està molt bé que tinguem un Col·legi de Segona Ensenyança, per ajudar i estimular els fills del poble que tinguin capacitat per els estudis superiors. És molt lloable la tasca de l'Ajuntament, per ob-

tenir un Institut d'Estudis Superiors, àdhuc, si poguessim obtenir una Universitat, però és urgent que la Comissió de Cultura faci quelcom per la situació escolar d'aquests nens, i no tinguin d'anar perduts pels carrers, mentres els seus pares són al treball a defensar el pa de la família.

Crec que per molt poques pessetes es resoldria aquesta situació, la Comissió de Cultura no pot baix cap concepte, negligir-ho; si ho resolt, el poble els quedarà agraït, i ells, a més del deure cultural complet, tindran la satisfacció íntima d'haver realitzat una obra eminentment humanitària.

UN OBRER

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

PARLEM-NE?

Els lectors estaran enterats poc més o menys de l'enrenou que en la premsa espanyola en general i singularment en la catalana, ha portat l'estància d'uns dies a Barcelona d'aquell famós negociant en finances M. Lazare Bloch. Es sabia que el tal Bloch havia vingut a Barcelona per a estudiar la qüestió financiera catalana —segons deia el «Noticiero Universal»— a fi d'intervenir en la mateixa si així li fos factible. Aquesta nota del «Noticiero» va ésser a l'endemà d'haver sortit ratificada per «La Humanitat»; però s'ignorava tot lo altre quan tot de cop el diumenge dia 15 del corrent fou llançada la trascendental informació d'En Brunet a «La Publicitat» i que tant comentada ha estat en el camp de la política. Se n'ha parlat tant, que a nosaltres ens han fet venir també ganes de parlar-ne; però ho farem amb un altre sentit; ço és: defugint de si el senyor Companys i el Conseller de Finances de la Generalitat de Catalunya, senyor Giralt i etc., coneixien els propòsits d'En Bloch o no; això no és d'incubència nostra. No cal dir que ens causava gran sorpresa el fet de què «La Publicitat» — que fou la que llançà la primera informació sobre l'afèr— es vantés en la campanya de Premsa que s'ha esdevingut d'aquella primera informació de què «encara no hagués estat portada al tribunal», perquè la veritat, això de denunciar un fet i que els que s'hi donguin per entesos contestin d'aquella manera que s'en diu marxar d'estudi, usant uns arguments no gens satisfactoris i que el deunciant faci gala de què encara no se l'ha portat al Tribunal, hom i veia una foscò; però darrerament hem tingut un altre sorpresa: de què per fi el senyor Giralt ha decidit presentar al Tribunal una denúncia per injúria i calúnnia contra el diari «La Publicitat». Molt bé; és la gran manera de què aquest assumpte s'esbandeixi d'una vegada. Consta però que el nostre desig és de què no sigui veritat ço que alguns diuen dels senyors Companys, Giralt i algun altre sobre l'afèr Bloch, sobre tot en aquests moments en què s'apropa el dia en què va a ésser discutit a les constituents l'Estatut que el poble català va votar en el seu degut dia; i per altra banda per la simpatia que sentim per aquests senyors que varen ajudar tant a l'adveniment de la República i que tan entusiàsticament han treballat i treballen per l'Estatut. És clar que encara que no hi fossin els senyors Companys, Giralt, etc., a l'Estatut no li mancaia apoi: al seu costat hi estaria tot el poble català; però de totes maneres ja serien figures d'un altre paner.

Tant-de-bo haguessin imitat i s'haguessin assessorat amb el President Macià, que aquest si que els hi donava un bon exemple en negar-se a rebre'l, i no cometre aquesta atzagaiada uns homes que estan al front de Catalunya en uns moments polítics tan palpitants, fent costat a la mateixa taula i escoltant-se aquest individu que té una història no gaire neta. Però una relliscada tothom la pot tenir; el lamentable és la precipita-

ció per part dels dits senyors en fer unes declaracions i en publicar una nota que resulta ésser una còpia literal d'una que en va fer abans en francès en Lazare Bloch, durant la seva estada a Barcelona. Per què un Conseller de Finances i un cap de minoria al Parlament, havien de creure's i fer publicar semblants ridiculeses? Si no entenen en Finances no els hi costava gens en consultar-ho. Quants polítics hi ha que no entenen d'economia i finances, i en canvi, si mai n'han de parlar, procuren assessorar-se abans per una persona competent!

És de suposar que una altra vegada ho faran així; llur dignitat i prestigi ho requereixen. I ara, passem a examinar l'aspecte financier d'aquella nota que està plena de bestieses a l'ensens que posarem en ridícul a aquell estranger que ha vingut a portar un enrenou i un disgust als homes que avui governen a Catalunya i que al nostre entendre ho han fet bé fins ara.

Deia que el Govern i els espanyols havien de tenir la serenitat necessària en la lluita que les divises or preparen a la pesseta, car aquesta frueix d'una cotització artificial insostenible; ha de baixar; la reserva or del Banc d'Emissió no és suficient per una cobertura com cal dels bitllets en circulació; en aquesta reserva hi figuren lliures en circulació; en aquesta reserva hi figuren lliures avui dia depreciades. No; la pesseta no frueix d'una cotització artificial insostenible i que forçosament ha de baixar; a la pesseta se li treu el petit marge de l'especulació i fruitrà d'una cotització perfectament justificable per motius d'ordre purament econòmics que no són els de la reserva or. Per exemple; un dòlar val avui prop de 12 pessetes, treiem-ne el marge d'especulació que tractant-se del dòlar vé a ésser de unes dues pessetes i tindrem la cotització de la pesseta tal i com li corresponent per ara; ço és, unes 10 pessetes per dòlar. I això que diem estem disposats a demostrar-ho si és necessari.

No; la pesseta baixarà si les realitats econòmiques ho exigeixen tal i com ho han exigit fins ara a fi de poguer canviar les nostres riqueses amb les estrangeres; per a que hi hagi l'equilibri entre aquest canvi mutu de riqueses era indispensable que la pesseta baixés i baixarà si les realitats econòmiques ho exigeixen. Però també baixarà —i en aquest cas augmentarà aquell marge de dues pessetes— si es publiquen notes com la d'aquest Lazare Bloch l'intent del qual no era altre que esverar al públic a fi de què el dòlar, el franc, etc. s'enfiléssin cap als núvols per enriqueix-se després a costa de les nostres espatlles. Mentre aquest enfilament hagués tingut lloc, ço és mentre la pesseta s'anés ensorrant, ell —la seva banca— hauria comprat pessetes i després quan desaparegut el pànic; quan el Govern s'hi jugués el tot i per tot en col·locar-la de nou al tipus que les realitats econòmiques assenyaléssin, ell aleshores faria el negoci: estaria proveït d'una enorme massa de pessetes, el canvi de la pesseta hauria millorat i les revendria a bon preu a can-